

EEN TIJGER IN HET DONKER?

‘Devi, je hebt de pannen nog niet gedaan,’ zei haar moeder. ‘Maar ik wilde net naar Asha toe.’

Haar moeder keek alleen maar. Devi zuchtte. Ze wist heel goed dat ze niet naar haar buurmeisje mocht als ze haar taken nog niet af had. Ze had de vuile pannen de vorige avond buitengezet, in de hoop dat haar moeder ze zou vergeten. Ze slofte naar buiten.

‘Je moet ze niet meer buiten laten staan, iemand zou erover kunnen vallen in het donker,’ riep haar moeder haar na. Alsof hier ooit iemand op bezoek komt, dacht Devi, maar ze zei het niet hardop.

Ze stapelde de pannen op en liep ermee door de rijstvelden omlaag naar de rivier om ze te gaan afwassen.

Devi en haar familie woonden ver buiten het dorp. Naar de stad was het minstens een dag lopen. Devi was er nog nooit geweest.

Gelukkig woonde Asha vlak in de buurt en had ze haar grote zus Nadina, anders zou ze zich pas echt vervelen. Haar moeder snapte dat niet. ‘Als jij je verveelt, dan weet ik nog wel wat te doen voor je,’ zei zij altijd.

Er was altijd werk. Pannen schuren, rijst en linzen wassen, brandhout sprokkelen, water halen. Maar dat bedoelde

Devi niet. Asha begreep het wel. Die wilde ook naar de stad, om naar de film te gaan.

Asha had van haar oom een tijdschrift gekregen over filmsterren, waar ze samen uren in konden bladeren. Niet dat ze de artikelen konden lezen, maar de foto's waren prachtig, zelfs al was het tijdschrift oud en gekreukt.

Op de terugweg kwam ze Nadina tegen, die een kruik op haar hoofd droeg en een emmer in haar hand.

'Ik ga zo naar Asha,' zei Devi.

'Niks ervan, eerst help je mij water dragen,' zei haar zus.

'Breng gauw die pannen thuis en kom dan terug.'

Boos liep Devi door. Ze had helemaal geen zin om met emmers te sjouwen. Nadina wilde alleen maar snel klaar zijn zodat ze naar Kabil toe kon, Asha's oudere broer.

Met een zucht zette Devi de pannen thuis neer en rende het pad weer af, terug naar Nadina. Die zat al op haar hurken bij het stromende water. Toen Devi naast haar ging zitten, zag ze dat Nadina huilde.

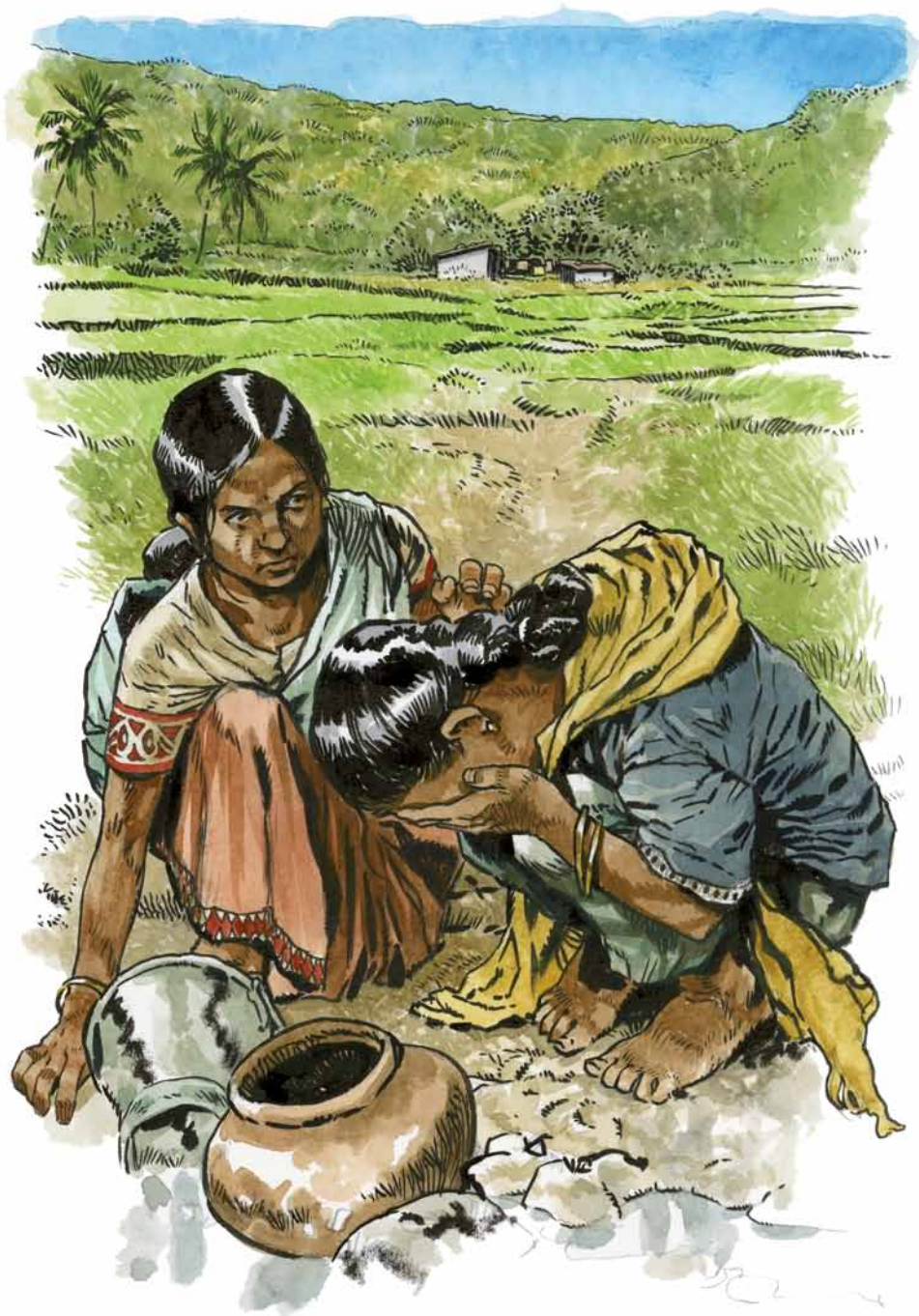
'Wat is er? Heb je ruzie met Kabil?' vroeg Devi.

Nadina veegde haar tranen af. 'Kabil heeft ruzie met zijn ouders. Om mij.'

'En daarom moet jij huilen?'

'We mogen niet meer met elkaar omgaan. We zijn te oud, zegt zijn vader. Meisjes en jongens van onze leeftijd mogen alleen samen zijn als ze later gaan trouwen.'

'Maar... jij gaat toch met Kabil trouwen?' vroeg Devi verwonderd. Kabil en Nadina waren samen opgegroeid. Ze hoorden bij elkaar.

‘Dat kan niet. Zijn familie wil een meisje met een bruidsschat voor Kabil.’

‘Dan zorg je toch voor een bruidsschat?’

‘Wat ben jij dom!’ viel Nadina uit. ‘We hebben toch niets. We hebben net te eten. Denk je dat papa en mama mij een bruidsschat van tienduizend roepie kunnen meegeven?’

Devi hapte naar adem. ‘Tienduizend!’

Een meisje moest geld en spullen hebben als ze wilde trouwen, dat wist ze wel, maar zó veel?

Nadina barstte weer in tranen uit. Devi wist niets te zeggen. Kabil was de oudste zoon van de familie. Hij moest doen wat zijn ouders wilden.

‘Mam, is het waar dat Nadina niet met Kabil kan trouwen?’ vroeg Devi later. ‘Kan papa niet met zijn ouders praten?’

‘Wij kunnen Nadina geen bruidsschat meegeven, kindje,’ zei haar moeder. ‘En dat hoort nu eenmaal zo. Kabils ouders hebben meer dan wij en ze zoeken een vrouw met een bruidsschat voor hem. Alleen een man die zelf heel arm is, zal Nadina willen hebben. Dat is haar karma.’

Karma. Altijd weer dat karma! Devi werd er een beetje opstandig van. Telkens als er iets was wat Devi graag anders zou willen, zei haar moeder dat dat niet kon. Dat het karma was.

Karma had ervoor gezorgd dat ze was geboren op het platteland in Zuid-India. Karma maakte dat zij en Nadina arme Dalitmeisjes waren, die niet naar de film konden en maar net genoeg te eten hadden. Nu maakte Nadina’s karma dat ze niet kon trouwen met de jongen van wie ze hield.

Devi vond het niet eerlijk, maar dat zei ze niet tegen haar moeder. Ze wist toch al wat zij zou zeggen. ‘Tegen karma kun je je niet verzetten.’

Ze zou een heel verhaal houden, en Devi wilde nu echt naar Asha toe.

’s Avonds zat Devi met Nadina buiten voor het huis te naaien. Aan het dak hing een olielamp. Die gaf niet veel licht en Devi zat voorover over haar werk gebogen.

Haar vader was vlak bij hen zijn gereedschap aan het slijpen met een steen. Haar moeder was binnen bezig.

Opeens klonk er geritsel. Ze keken alle drie op, maar het huisje werd omgeven door een pikzwarte duisternis. Ze zagen niets, maar het geluid hield aan.

Haar vader hief zijn scherpe hak. ‘Ga naar binnen,’ fluisterde hij tegen Devi en Nadina.

Ze legden hun werk neer en deden heel stilletjes wat hij gezegd had.

‘Wat is er? Toch geen tijger?’ vroeg haar moeder zachtjes.

Haar vader was ook opgestaan en bewoog zich, met opgeheven hak, achteruitlopend naar de deuropening. Devi beet op haar lip. Mensenetende tijgers waren nergens bang voor en vielen soms zomaar aan. Kom gauw naar binnen, papa, wilde ze zeggen, maar haar moeder legde een vinger tegen haar lippen.

HEEL VEEL DEVI'S

In Zuid-India leven veel jonge meisjes in dezelfde omstandigheden als Devi. Hun ouders zijn erg arm en kunnen nauwelijks hun brood verdienen. Daarom sturen ze hun dochters naar textiel fabrieken. De meisjes verdienen er geld voor het gezin. Na afloop van hun contract krijgen ze een geldbedrag dat ze kunnen gebruiken voor hun bruidsschat.

INDIA

VALSE BELOFTES

Tenminste... dat is wat hen verteld wordt. Maar van de mooie beloftes, zoals een goed salaris, goede huisvesting en goed eten, komt vaak niets terecht. De meisjes werken in ongezonde omstandigheden. Ze mogen vaak het fabrieksterrein niet af, ook niet na het werk. Soms werken ze 24 uur aan een stuk. Ze zien hun familie bijna nooit. Dikwijls zijn ze slachtoffer van geweld.

Bruidsschat

Een bruidsschat is een betaling aan de bruidegom (geld en/of spullen) die de ouders van een meisje moeten doen als ze trouwt. In India zoeken de ouders een partner voor hun zoon of dochter. Die mogen meestal zelf ook meebeslissen. De ouders onderhandelen ook over de hoogte van de bruidsschat. Hebben je ouders weinig geld, dan is de kans groot dat je trouwt met iemand die ook arm is.

KINDEREN HEBBEN OOK RECHTEN!

Je hebt als kind recht op bescherming tegen kinderarbeid. Dat staat in het Kinderrechtenverdrag van de Verenigde Naties. Dat is een organisatie waarin 193 landen samenwerken en afspraken maken. Dat doen ze op het gebied van vrede, veiligheid, recht, mensenrechten, gezondheid, handel, enz. Als een lidstaat in nood verkeert, komen de andere landen te hulp, bijvoorbeeld bij een natuurramp of hongersnood. Ook bemiddelt de VN bij oorlogen en andere conflicten.

Meer info

Wil je meer weten? Kijk dan eens op de websites van de hulporganisaties op deze bladzijden. Daar lees je alles over hun projecten. Ook vind je er materiaal voor een spreekbeurt of werkstuk en geven ze tips over hoe je zelf een hulpactie kunt opzetten.

UNICEF

www.unicef.nl/school

UNICEF is een organisatie van de VN, speciaal gericht op kinderen. Ze helpt meer (en betere) scholen op te richten. Er zijn landen die zo arm zijn dat kinderen er zonder werk niet kunnen overleven. Daar probeert UNICEF ouders en bazen over te halen om kinderen onder werktijd een paar uur naar school te laten gaan.

Terre des Hommes

www.terredeshommes.nl

Terre des Hommes strijdt tegen kinderuitbuiting en zorgt ervoor dat slachtoffers zich in een veilige omgeving kunnen ontwikkelen.

Cordaid Kinderstem

www.cordaidkinderstem.nl

Cordaid helpt kinderen die moeten werken omdat er geen geld is om naar school te gaan. Lezen, schrijven, en later een vak leren geeft ze de kans om aan de armoede te ontsnappen. Cordaid betaalt het schoolgeld en zorgt voor scholen met goed opgeleide onderwijzers. En Cordaid helpt gezinnen, zodat de kinderen ook eens kunnen spelen in plaats van te werken.